

BESTSELLERITE AUTOR

CAROLINE
MITCHELL

TUNNISTAJAST
KAASOSALISEKS

TRILLER

Caroline Mitchell
Witness
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, karakterid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2016 Caroline Mitchell
All rights reserved.

© 2017 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN

B11332317
ISBN 978-9949-82-138-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

„Pole midagi hirmsamat kannatliku inimese vibast.“

John Dryden

Neilile

PROLOOG

12. september 2005

„Hoia eemale!“ röökisin, tõstes verise käe silmile, kui taskulambivalgus minule langes. Mulle vastas jõuline naisehää ja valgusvihk suunati põrandale.

„Oleme politseist. Te olete päästetud.“ Politseinik rääkis Jamaica aktsendiga. Septembrilõpuöö pani ta helkurjope all higistama, kui ta pärani silmi ringi vaatas.

„Kus lülitid on?“ küsis meespolitseinik, kes lasi oma taskulambi valgusjoal mu pimedas kodus ringi tantsiskleda. Mu Tiffany lamp lebas purunenult pikali, olles jätnud meid pimedusse. Naispolitseinik rääkis minuga edasi, kuid tema sõnad olid summutatud, nagu kõnelnuks ta vee all. Mu pea käis ringi. Olin segadusse uppumas. Hakkasin sõnu eristama alles siis, kui tema sõrmed mu õlga kaevusid.

„Palun tulge minu juurde ja laske meedikutel oma tööd teha.“

Meedikud... Mul oli tunne, nagu olnuks mu kõnest möödas terve igavik. Hoidsin Jake'i pead süles ja mu sõrmeotsad jätsid tema halliks tõmbuvale nahale veriseid jälgi.

„Ei,“ ütlesin, kui naine püüdis mind küünarnukist püsti tõmmata. „Ma pean jääma tema juurde.“ Aga Jake'i nahk oli külm. Väga külm ning midagi kleepuvat ja niisket imbus mu linastesse pükstesse. Mu elukaaslane oli need mulle ühelt haruldaselt Londoni-reisilt ostnud. „Naise kohta võib tema rõivaste põhjal nii mõndagi järeldada,“ oli ta öelnud. Tõmbasin

kampsunihõlmad koomale, kui tema kuju mu silme ette kerkis. Aga ma polnud olnud piisaval kärke varjamaks kollakaks tõmbunud verevalu-meid rangluul. *Oleksin pidanud selga tõmbama kõrge kaelusega sviitri, kuid ma polnud oodanud külalisi...* Mind tõi mõtetest välja kellegi rahustav hää ja ma vaatasin tuimalt habemikku, kes mu kõrvale kükitas. Mehe rohelised vormirõivad olid kortsunud, kuid tema silmad olid lahked. Need silmad olid niisuguseid vaatepilte näinud liigagi palju.

„Tule, kullake, istu diivanile.“

Kinnastatud käed keerasid Jake'i pea õrnalt küljele ja tema kopsudest tungis välja pahvakas õhku, mis kõlas avatud huultel surmaoigena. Ma vankusin ja toetusin tänulikult meedikule, kes mind püsti aitas. Mu jalad surisesid valusalt, nagu olnuksid need täis nõelu, ja ma lonkasin diivani juurde. Meedik läks kolleegide juurde, kes põlvitasid Jake'i keha ümber, kus üks neist noahaava sulges, samas kui teine pakkis lahti elektrišoki-aparaati. Politseinikud kogunesid minu ümber, raadiosaatjad sumisemas nagu herilasepesa. See heli tungis mu ajju ja ma langesin sügavamale hägusse.

„Kas teie helistasite häiretelefonile?“ küsis naine mu kõrvale kükitades ja tema hää kõlas väga kaugena. „Kas teie nimi on Rebecca?“

Noogutasin tuimalt, tühi pilk toa teisel seinal. Elustamise käigus tungis Jake'ist välja veel rohkem verd. See moodustas matil lombi ja imbus mu peitsitud põrandalaudade vahele. Kolmas parameedik, kiilanev ja viiekümnendais eluaastais, kinnitas defibrillaatoripadjad paika. Vajutati nuppu ja mehaaniline hää kordas käsklust: „Hoidke eemale!“ Mu televiisori ekraan veikles tagaplaanil, kui reporter teavitas vaatajaid M25-l tekkinud ummikust. Tema reportaaži katkestas üks politseinik, kes televiisori puldist hääletuks lülitas.

Värisesin ja taipasin siis, miks mul nii külm on. Kleepuv punane aine mu pükstel oli jahtunud. Mul läks süda pahaks, kui kujutlesin Jake'i verd oma pooridesse imbumas. Tõmbasin katkendlikult hinge ja tõusin, kuid kaks kätt haarasid minust kinni.

„Kuhu te enda arvates lähete?“ küsis pahura moega politseinik. Ta vaatas mulle ülalt alla ja tema pilgus polnud kübetki kaastunnet.

Pöördusin naispolitseiniku poole. „Vahetama,“ pahvatasin, sõnad suus segamini ja silmad veekalkvel. „Ma pean minema... vahetama.“

Pea minema...“ Ma muudkui kordasin ja kordasin ennast. „Vahetama. Pea...“

Nurgas teatas masin külma mehaanilise häälega: „Elutu.“ Pisarad voolasid pidurdamatult mu põski mööda alla, kui mõte mulle kohale jõudis. Ma ei mõelnud midagi. Šokk tabas mind raskelt ja ma ei andnud endale oma tegudest aru. Mu põlved nõtkusid ja ma vajusin tagasi diivanile ning leinasin kadunud elu. „Ta on surnud, jumal küll, ta on surnud,“ nuuksusin. Kuulsin vaid seda, kuidas masin teatas: „Elutu,“ ja seda, kuidas politseinikud, kes mind käest pigistasid, minult aina küsisid: „Kes seda tegi? Öelge, kes seda tegi.“

Korraga oli mul tunne, et õõnsus, milles asub mu aju, on vatti täis ja ma sundisin end vastama. „Palun ärge küsige. Ma ei saa. Ma lihtsalt ei saa vastata.“

Pahur politseinik ja parameedik langetasid pea ning paistis, et nad olid jõudnud ühele ja samale järeldusele. Kahekümne kahe aastane Jake Barrows oli mõrvatud. Mina olin temast ainult kaks aastat vanem ja nüüd nende võtmetunnistaja.

Järgmised kakskümmend minutit oli üks politseinike küsimuste, pildistamise ja minu koju tunginud kriminalistide virvarr. See kõik ei saanud ju ometi juhtuda päriselt? See stseen passinuks minu õdusa Clactonis asuva kodu asemel paremini mõnda Beverly Hillsi filmivõttepaika. Aga see polnud enam minu kodu. See oli kuriteopaik ja naispolitseinik, kes oli end nüüdseks mulle tutvustanud kui konstaabel Clarke'i, rõhutas, kui tähtis on minu tunnistus. Küsimusi tuli nagu püssist ja politseinikud kribasid oma tähelepanekuid mustadesse taskumärgmikesse. Mulle öeldi, et kriminaaluurijad on teel. Nõndaviisi politsei lihtsalt töötas. See polnud aeg kaasa tunda. Praegu oli vaja tegutseda ja nad pidid olema kiired, kui tahtsid Jake'i mõrvarit tabada. Ja küsimused ei lakanud ega lakanud. *Kus on mõrvarelv? Kes veel mõrvasse segatud oli?* Surusin käed rusikasse. Jake'i veri oli mu ihul kuivanud ning mul oli tunne, nagu olnuks see muutunud pigistavaks punaseks nahaks. Lükkasin põselt ära pika juuksesalgu – nägin silmanurgast, et mu heledatel juustel oli punast. Mu hingamine kiirenes ning tundsin üha tugevamat tungi riided seljast kiskuda ja duši alla minna. Võõras punane aine oli kõikjal, roomas mööda mu nahka ja juukseid nagu punaste sipelgate armee.

„Palun,“ nuuksusin ja pigistasin konstaabel Clarke'i sõrmi nii, et naine nina krimpsutas. „Ma tahan end puhtaks pesta. Palun lubage mul riided vahetada. See on mu juustes.“

Naine tõmbas patsi ümbert juukseummi ja ulatas mulle. „Võtke ja pange juuksed sellega kinni. Kriminelistidel ei lähe kaua. Siis viime teid siit minema. Rääkige nüüd palun, mis siin juhtus.“

„Jake on minu kolleeg. Oleme ühes ja samas koolis õpetajad,“ vastasin, suutmata rääkida temast minevikuvormis. „Mu poiss...“ Nuuksatus nõoris mu kõri ja ma pühkisin varrukaga nägu. „Armas jumal. Jake on surnud. Eks ole? Kas ta on tõesti surnud?“

„Rebecca, mis su poisi nimi on?“ küsis naine. „Kus ta praegu on?“

Raputasin pead ja pöördusin tasapisi tagasi reaalsusse sedamööda, kuidas mu enesealalhoiuinstinkt tööle hakkas. „Ma olen juba liiga palju öelnud.“ Pisarad hakkasid uuesti voolama ja ma patutasin taskuid, otsides midagi, millega silmi pühkida.

Konstaabel Clarke ulatas mulle taskuräti. „Me kaitseme sind. Ütle meile lihtsalt, kes ta on, ja me laseme ta arreteerida. Ta ei saa sulle enam haiget teha.“

Nägin vaimusilmas Solomoni enda kohal seismas, näol külm ja kalk ilme. Nägin teda selgesti, tema terashalle silmi, mille pilgus on hoiatus. Kas mul on piisavalt jaksu, et tema vastu tunnistada? Tundsin, kuidas jääne hirm mind korruga kammitSES. Väristasin õlgu. „Ma olen sama hästi kui surnud,“ ütlesin vaikselt. „Ta tapab mu.“

„Sellisel juhul tuleb ta peatada,“ vastas konstaabel Clarke.

„Te ei mõista,“ vastasin, surudes punaseks lakitud küüntega peopesadesse poolkuukujulisi vagusid. „Ta on... ta on üks teie hulgast. Tema isa on politseikomissar.“ Toas jäi äkitselt vaikseks ja politseinikud kangestusid mu sõnade peale. Mu süda vajus saapasäärde. Mis siis, kui nad ei usu mu sõnu? Tõstsin käe suule, soovides sõnu tagasi võtta.

Konstaabel Clarke võttis mu käed oma pihkude vahele ja puuris mind oma pruunide silmadega. Tema laulev Jamaica aktsent andis sõnadele justkui siirust juurde. „Kuula nüüd, mis ma sulle ütlen, tüdruk. Olgu tema isa kas või peaminister, meie hoolitseme selle eest, et sul oleks turvaline.“

Turvaline. See sõna jäi kutsuvalt õhku hõljuma ja ma püüdsin kujutada ette uut algust. Niisugust, kus ma ei pea pidevalt aru andma, kus ja kui

kaua olen. Võimalust langetada ise otsuseid, valida ise oma rõivaid. See oleks pääsetee igapäevasest vaimsest vägivallast, mida ma Solomoni kõrval kannatama pidin. Konstaabel Clarke pakkus mulle pelgupaika, aga kas ma olen piisavalt tugev, et seda vastu võtta? Ma ei saa kellelegi öelda, kuhu lähen – mul tuli teha seda üksi. Surusin käed enda ümber ja mõtlesin mõlemale tulevikuväljavaatele. See mõte pörkas mu peas ringi nagu pingpongipall. Ma võiksin jääda Solomoni juurde, abielluda, nagu meil plaanis oli, saada emaks. Vahest muudaks see teda. Aga ma võin rääkida politseinikele kõik ära, lasta ta vangi panna ja lihtsalt kaduda. Jätta ta sinna mädanema ja alustada ise uut elu. Ta oli selle karistuse ära teeninud. Ta on ikkagi mörvar. Mu huuled avanesid ja sõnad veeresid üle nende nagu kergendusohu.

„Seda tegi mu kihlatu... Tema nimi on Solomon Kemp.“